

Arrest

nr. 296 910 van 13 november 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MIR-BAZ en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 11 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 24 februari 2016 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 9 juni 2016 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoekers tweede en derde verzoek om internationale bescherming in overweging te nemen, respectievelijk op 14 september 2016 en op 17 oktober 2017. Verzoeker dient tegen voormelde beslissingen geen beroep in bij de Raad.

1.3. Verzoeker keert in 2018 vrijwillig terug naar Afghanistan.

1.4. Verzoeker verklaart België terug te zijn binnengekomen op 24 oktober 2021 en dient op 25 oktober 2021 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 3 mei 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 4 mei 2023 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en van origine Pashayi te zijn. U verklaarde geboren te zijn in 1998 te Amla, gelegen in het district Dara i Noor van de provincie Nangarhar.

In 2014 verliet u als minderjarige Afghanistan omdat de taliban u wilden inlijven en kwam u naar België waar u 11 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 24 februari 2016 werd door het Commissariaat-Generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen daar u niet aannemelijk had gemaakt dat u afkomstig was uit het district Dara i Noor in de provincie Nangarhar waardoor evenmin geloof kon worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen met de taliban. U ging in beroep tegen deze beslissing maar uw beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen in haar arrest 169487 van 9 juni 2016.

Op 28 juli 2016 diende u een tweede asielaanvraag in. U verwees hierbij opnieuw naar uw oorspronkelijke problemen en uw voorgehouden herkomst uit het dorp Amla, district Dara i Noor gelegen in de provincie Nangarhar. Daarnaast haalde u aan dat de man van de nicht van uw vader en diens broer gedood werden omdat ze zich niet wilden aansluiten bij de taliban. Ook zouden de talibs die u wilden rekruteren zich ondertussen hebben aangesloten bij Daesh. U voegde toe dat u in Afghanistan lid was van de partij Afghan Mellat maar u zou dit tijdens uw eerste asielaanvraag bewust hebben verzwegen. Tot slot stelde u dat u wel degelijk beschikte over informatie over uw regio. Op 14 september 2016 besloot het CGVS dat uw tweede asielaanvraag niet in overweging genomen kon worden. U ging niet in beroep tegen deze beslissing van het CGVS.

U diende op 13 september 2017 een derde asielaanvraag in. In het kader van uw nieuwe aanvraag haalde u aan dat uw problemen in Afghanistan nog steeds bestaande zijn. Op 17 oktober 2017 besloot het CGVS wederom dat uw (derde) asielaanvraag niet in overweging genomen kon worden. U ging niet in beroep in tegen deze beslissing van het CGVS.

In 2018 hebt u België vrijwillig verlaten en bent u teruggekeerd naar Afghanistan en naar uw regio van herkomst.

U hebt zich aldaar aangesloten bij de Afghan/National public protection force (APPF/NPPF). U volgde een opleiding en stond in voor de bewaking van ingenieurs en arbeiders van een Pakistaans bedrijf aan Ghazi Amanullah Khan Park nabij Jalalabad. U diende negentien maanden in het Afghan National protection force onder uw neef T.W. die er commandant was. Nadat uw eenheid onder de nieuwe bevelhebber K.S. werd opgedoekt, hebt u nog even voor een lokale verkiezingscommissie gewerkt en verliet u vervolgens opnieuw Afghanistan. In Turkije werd u echter teruggestuurd naar Afghanistan. U besloot zich opnieuw aan te sluiten bij de Afghaanse nationale politie maar vooraleer daadwerkelijk in dienst te gaan, was er de nakende val van de regering en de overname van het land door de taliban. U hebt daarop Afghanistan opnieuw verlaten.

Via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Roemenië, Hongarije, Oostenrijk – waar uw vingerafdrukken werden genomen op 30 september 2021 -, Zwitserland en Frankrijk bent u terug naar België gekomen.

Op 25 oktober 2021 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in, uw huidige verzoek. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven omdat de taliban overal aan de macht zijn en afrekenen met de politieagenten en soldaten die dienden onder het vorige regime.

Op 27 januari 2022 kreeg u van de dienst vreemdelingenzaken een bevel om het grondgebied te verlaten en naar Oostenrijk te gaan aangezien de Oostenrijkse autoriteiten overeenkomstig de Dublinrichtlijnen verantwoordelijk waren voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. U bleef in België en op 12 juli 2022 besloot de DVZ alsnog dat België verantwoordelijk was voor de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u uw originele taskara voor alsook een origineel certificaat betreffende uw opleiding voor de APPF, een kopie uw dienstkaart van de APPF, uw originele bankkaart van de Maiwandbank en een veertiental foto's waarop u in uniform en samen met collega's staat afgebeeld. Tot slot maakt u tevens enkele foto's over die u van uw vader hebt ontvangen en die de vermoorde lichamen tonen van mensen die omwille van gelijkaardig werk voor de vorige overheid door de taliban om het leven werden gebracht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van het verzoek om internationale bescherming blijkt dat een Afgaanse verzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Vooreerst moet worden aangestipt dat het feit dat u in het verleden reeds driemaal een verzoek om internationale bescherming indiende in België en u zich hierbij telkens beriep op bedrieglijke motieven, geen doorslaggevende factor speelt in de huidige beoordeling maar wel een negatieve impact heeft op uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kunnen er bedenkingen gemaakt worden bij uw houding. Immers blijkt uit de informatie aanwezig in het administratieve dossier dat uw vingerafdrukken werden afgenomen in Oostenrijk (Eurodac Search Result) en dat uw verzoek om internationale bescherming er werd geregistreerd op 25 oktober 2021. U hebt echter het resultaat van uw verzoek in Oostenrijk niet afgewacht en bent doorgereisd naar België waar u opnieuw een verzoek om internationale bescherming indiende. Wanneer u van de Belgische autoriteiten vervolgens op 27 januari 2022 het bevel kreeg om u opnieuw naar Oostenrijk te begeven, hebt u bewust nagelaten hierop in te gaan (Notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 29 september 2022, CGVS, p. 16). Dat u reeds eerder, voor uw terugkeer naar Afghanistan, in België verzoeken om internationale bescherming had ingediend alsook dat u hier familieleden hebt wonen, hetgeen u ter verantwoording meedeelde (CGVS, p. 16) is niet van dien aard om uw houding te vergoelijken. Uw houding kan niet in overeenstemming gebracht worden met of getuigt niet van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de verzoeker om internationale bescherming terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde

autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu. Uw houding is dan ook een verdere indicatie dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw actuele vrees.

Daarnaast baseert u uw huidige asielmotieven op het gegeven dat u na uw terugkeer naar Afghanistan in 2018 gedurende enige tijd gediend heeft bij de National/Afghanistan public protection Force (NPPF/APPF) in Nangarhar, meer bepaald nabij Jalalabad. Het stemt echter tot nadenken dat u blijft volharden in uw eerdere asielmotieven en verblijfplaatsen (CGVS, p. 4; verklaring volgend verzoek d.d. 12/07/2022, vraag 10) en ook in uw huidige verzoek beweert uw dorp in Dara i Noor te hebben bezocht bij uw laatste terugkeer naar Afghanistan (CGVS, p. 7). Immers zowel het CGVS als de RvV hebben in het kader van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde herkomst uit Dara i Noor. Dat u vasthoudt aan deze ongeloofwaardige herkomst is dan ook een extra element dat uw algemene geloofwaardigheid maar ook de geloofwaardigheid van uw levensomstandigheden bij uw terugkeer naar Afghanistan ondermijnt. U kon voorts niet aangeven wanneer u in 2018 precies bent teruggekeerd naar Afghanistan. U weet zelfs niet welk seizoen het op dat moment was en kan enkel meedelen dat het warm was (CGVS, p. 18). Evenmin kan u aangeven wanneer u na uw terugkeer een eerste keer Afghanistan opnieuw verlaten hebt gedurende een vier- à vijftal maanden (CGVS, p. 9). Indien u, zoals u tijdens uw eerdere verzoeken voorhield, werkelijk een landbouwerszoon was, valt hoegenaamd niet in te zien dat u niet kan aangeven in welk seizoen u zou zijn toegekomen, of zou zijn vertrokken. Dat u in uw huidige verzoek alsnog blijft volharden in uw verklaringen in het kader van uw eerdere verzoeken, plaatst niet alleen een ernstig voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid, voorgaande doet in het bijzonder ook de nodige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw huidige bewering dat u in de regio rond Jalalabad bij de NPPF/APPF werkte (CGVS, p. 7). Voor zover u opnieuw een originele taskara voorlegt waarover u verklaarde dat dit een duplicaat is dat u na terugkeer in 2018 hebt aangevraagd (CGVS, p. 13), dient te worden gewezen op het feit dat dergelijke stukken enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijs van een aannemelijk en geloofwaardig relaas bij te zetten, hetgeen wat betreft uw afkomst niet het geval is zoals blijkt uit de beslissingen naar aanleiding van uw vorige verzoeken om internationale bescherming. Bovendien blijkt uit informatie dat er veel valse Afgaanse identiteitsdocumenten in omloop zijn en dat dergelijke documenten maar een zeer beperkte waarde hebben bij het vaststellen van de identiteit en herkomst van een verzoeker om internationale bescherming. Betreffende het originele duplicaat van uw taskara dient bovendien vastgesteld dat deze werd afgeleverd op 14/01/1397 hetgeen overeenkomt met 3 april 2018 en wordt erin vermeld dat u getrouwd bent terwijl u aangaf dat er geen veranderingen waren in uw familiale situatie (Verklaring volgend verzoek d.d. 12 juli 2022, vraag 14) en u niet getrouwd doch verloofd bent (Verklaring DVZ d.d. 21/12/2021, vraag 15). Dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met de gedeeltelijke inhoud van uw taskara, ontnemt het document hoe dan ook elke objectieve waarde.

De geloofwaardigheid van uw voorgehouden profiel als lid van de NPPF/APPF wordt verder ondergraven door de vaststelling dat het u aan bepaalde en voor de hand liggende informatie betreffende uw beroepsbezigheden als lid van de NPPF/APPF ontbreekt. Zo verklaarde u dat u in totaal gedurende negentien maanden diende bij de organisatie waarvan u één maand opleiding volgde en de overige maanden tewerkgesteld was in Ghazi Amanullah Khan Park (CGVS, p. 10) waar u samen met een veertigtal anderen instond voor de bewaking van een Pakistaans bedrijf (CGVS, p. 9) tegen hoofdzakelijk aanvallen van de taliban (CGVS, p. 11) en u tevens de lijfwacht van de commandant was (CGVS, p. 10). U bleek echter niet in staat om de naam van dat Pakistaans bedrijf – volgens u een groot constructiebedrijf dat iedereen kende (CGVS, p. 11) – mee te delen. Nochtans beweerde u dus gedurende achttien maanden voor hen te hebben gewerkt onder meer als bewaker (CGVS, p. 9). In alle redelijkheid valt in het geheel niet in te zien dat u anderhalf jaar bewaker was van een groot Pakistaans bedrijf doch zelfs de naam van dit bedrijf niet (meer) zou weten. Voorts verklaarde u dat deze bewaking hoofdzakelijk gericht was tegen (aanvallen van) de taliban (CGVS, p. 11). Doch wederom bleek u niet in staat aan te geven waarom de taliban tegen het bedrijf gekant was (CGVS, p. 11). In een rechtstreeks confrontatie met de taliban bent u zelf niet terechtgekomen, doch u haalde enkele incidenten aan te weten dat de taliban een bom plaatsten die door het Afgaanse leger onschadelijk werd gemaakt, dat de taliban een Punjabi ontvoerden, dat ze een belangrijke man in het bedrijf genaamd W.K. vermoordden toen die zonder bewaking sigaretten ging kopen en dat een jongen uit Kunar genaamd F. om het leven kwam bij een bomexplosie (CGVS, p. 11 en p. 12). Echter gevraagd naar de functie van W.K. blijkt u opnieuw niet in staat hierop te antwoorden en kan u slechts herhalen dat hij belangrijk was voor de Pakistanen, dat hij belangrijk werk deed en naar de dorpen ging (CGVS, p. 12). In het licht dat u gedurende achttien maanden instond voor de bewaking van een Pakistaans bedrijf en zijn werknemers in Ghazi Amanullah Khan Park en dit tegen aanvallen van de taliban, mag het ten zeerste verwonderen dat u niet kan omschrijven waarom de taliban tegen het bedrijf gekant waren noch dat u de functie weet te omschrijven van een belangrijke persoonlijkheid binnen het bedrijf die u zelf aanhaalde en die om het leven werd gebracht.

Voorgaande vaststellingen ondermijnen bijkomend de geloofwaardigheid van uw bewering gedurende negentien maanden voor de APPF/NPPF gewerkt te hebben.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u tegenstrijdig bent doorheen uw opeenvolgende verklaringen betreffende de wijze waarop de taliban u in het vizier hebben of hadden. Immers bent u tijdens uw persoonlijk onderhoud bijzonder vaag en algemeen in uw antwoorden op vragen over de manier waarop de taliban zouden weten dat u werkzaam was voor de NPPF/APPF. Gevraagd of u zelf in het vizier bent van de taliban omwille van uw werk voor de APPF, antwoordde u op algemene wijze dat iedereen die als soldaat heeft gewerkt, gevaar loopt (CGVS, p. 17-18). Gevraagd of de taliban op de hoogte zijn van uw werkzaamheden, antwoordde u opnieuw op algemene wijze dat ze op de hoogte zijn omdat ze overal zitten, overal spionnen hebben en het hele dorp op de hoogte was (CGVS, p. 18). Of ze daadwerkelijk naar u op zoek zijn, wist u niet waarbij u aanhaalde dat mensen in het dorp af en toe aan uw vader vragen waar u bent (CGVS, p. 18). Deze verklaringen staan echter in schril contrast met uw verklaringen bij de DVZ waar u aangaf verschillende brieven gekregen te hebben van de taliban (Verklaring volgend verzoek DVZ). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u simpelweg ooit vermeld te hebben dat er dergelijke brieven zouden zijn verstuurd (CGVS, p. 18). Dergelijke verantwoording is niet afdoende, daar ze de tegenstrijdigheid niet uitklaart. Bovendien valt geenszins in te zien waarom dit element op de DVZ zou zijn genoteerd indien u het er nooit zou hebben aangehaald. Waar uw raadsman in zijn opmerkingen aanhaalde dat u er geen belang bij had om het te vertellen (CGVS, p. 23), dient evenzeer te worden aangestipt dat deze opmerking geenszins de tegenstrijdigheid in uw verklaringen opheft. Daarenboven rust op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting om van bij aanvang van de asielpprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute, alsook over zijn precieze vluchtmotieven. Of u al dan niet daadwerkelijk in het vizier van de taliban was gekomen en op welke manier zich dit veruitwendigde, is bovendien wel degelijk een element van belang in de beoordeling van uw voorgehouden profiel.

Tot slot kunnen er ook nog de nodige bedenkingen gemaakt worden bij uw houding indien u werkelijk het risico zou gelopen hebben omwille van uw job in het vizier van de taliban te zijn gekomen. Immers, gegeven dat het hele dorp wist dat u voor de APPF-NPPF werkte, alsook dat de taliban spionnen hadden in het hele dorp (CGVS, p. 18), is moeilijk in te zien dat u af en toe doch bovenal met de geijkte transportmiddelen terug naar Alma ging en er kort verbleef (CGVS, p. 19). Het risico waaraan u zich op deze manier blootstelde, klemmt ten eerste met uw voorgehouden vrees en beweerde vluchtaanleiding.

Waar u ter staving voor uw voorgehouden profiel als voormalig lid van de APPF/NPPF een kopie van uw dienstkaart, een origineel attest betreffende uw opleiding van 22/06/2019 tot 18/07/2019, een originele bankkaart van Maiwandbank en veertien foto's van uzelf in legeruniform en al dan niet vergezeld van collega's, voorlegt, dient te worden opgemerkt dat deze documenten voorgaande bevindingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen. Zo moet ten eerste aangestipt worden dat u zich in het kader van uw vorige verzoeken om internationale bescherming reeds bediende van valse documenten aangezien u een dreigbrief van de taliban had neergelegd terwijl er geen geloof kon worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in het kader van deze feiten aanhaalde. Deze eerdere poging om de Belgische autoriteiten te misleiden met vervalste documenten zet het geloof dat kan worden gehecht aan de documenten die u bij uw huidig verzoek neerlegt dan ook reeds op losse schroeven.

Voor wat betreft de originele bankkaart van Maiwandbank die u voorlegde, verklaarde u deze gekregen te hebben aan het begin van uw tewerkstelling (CGVS, p. 14). Deze bankkaart is echter gedateerd op 11 juni 2018. U verklaarde daarentegen dat u pas eind 2018 begon met uw werkzaamheden voor bij de ordehandhavingspolitie (CGVS, p. 7) nadat u toekwam in Afghanistan toen het warm was (CGVS, p. 6) en niet onmiddellijk bij de ordehandhavingspolitie startte daar u zich eerst liet behandelen (CGVS, p. 20). Uw verklaringen zijn dus niet in overeenstemming te brengen met de informatie op de bankkaart. Ook uw overige verklaringen kunnen in deze geen ander licht laten schijnen. Zo verklaarde u immers dat u al acht à negen maanden aan de slag was bij de ordehandhavingspolitie toen u van 22 juni tot 18 juli 2019 uw opleiding volbracht (CGVS, p. 13), hetgeen erop neerkomt dat u gestart zou zijn ergens in het najaar van 2018. Voorts zou u ook gedurende negentien maanden voor de ordehandhavingspolitie gewerkt hebben vooraleer uw eenheid werd opgedoekt toen een nieuwe commandant, K.S., aan het hoofd kwam (CGVS, p. 8). Uit informatie blijkt dat generaal S. in april 2020 aan het hoofd van de NPPF/APPF kwam te staan, hetgeen opnieuw inhoudt dat u ergens in september 2018 zou zijn gestart. Bijgevolg kunnen uw

verklaringen betreffende de bankkaart en uw bewering deze gekregen te hebben bij de start van uw activiteiten bij de NPPF/APPF op geen enkele manier in overeenstemming gebracht worden met uw overige verklaringen.

Uw voorgelegde dienstkaart betreft slechts een kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagaan en die om voor de hand liggende redenen daardoor makkelijk te manipuleren is met enig knip- en plakwerk. Bovendien kunnen de nodige vragen worden gesteld bij de bijzonder povere kwaliteit van de identificatiefoto. Deze is zeer wazig ten opzichte van de andere gegevens op de kaart. Daarnaast vermeldt de kaart een geldigheidsdatum, namelijk 1398/12/29 (=19/03/2020), doch bent u zelf niet in staat om aan te geven of deze geldigheid slaat op het begin of einde van de geldigheid van deze kaart (CGVS, p. 13). Nochtans kreeg u deze dienstkaart naar eigen zeggen aan het begin van uw carrière en u hebt bovendien slechts één zo'n kaart gekregen (CGVS, p. 13). Voorts verklaarde u tevens dat de commandant jullie op de hoogte hield wanneer de kaarten verliepen (CGVS, p. 13) alsook gaf u aan dat de kaarten om het jaar, dan wel om de zes maanden, werden vervangen, hetgeen u met betrekking tot uw eigen kaart frappant genoeg ook niet lijkt te weten daar u gokt dat het zes maanden was (CGVS, p. 13). Tot slot gaf u nog aan dat u de originele dienstkaart hebt moeten afgeven (CGVS, p. 15) waarbij het enigszins verbazend is dat u toentertijd een kopie hebt genomen van uw dienstkaart. Wat er ook van zij, in alle redelijkheid kan van u verwacht worden dat u minstens kon aangeven waarop de geldigheidsdatum betrekking heeft. Ook mag worden aangenomen dat u, indien u de bankkaart aan het begin van uw job bij NPPF/APPF zou hebben gekregen, zou geweten hebben dat u een nieuwe dienstkaart zou krijgen daar u in totaal negentien maanden voor de NPPF/APPF werkte waardoor uw dienstkaart of op het einde van 2019 dan wel ergens in juni van 2019 moest worden vervangen en uw commandant – en tevens neef (CGVS, p. 7) - u aldus op de hoogte zou moeten gesteld hebben dat uw kaart dreigde te vervallen, waardoor evenzeer mag worden aangenomen dat u hierover plausibele verklaringen aflegt.

Ook bij de waarde van het originele certificaat van opleiding dat u hebt voorgelegd, kunnen de nodige bedenkingen gemaakt worden. Zo vermeldt het certificaat dat u een opleiding volgde van 22/06/2019 tot 18/07/2019. U verklaarde hierover dat u reeds acht à negen maanden in dienst was vooraleer u een opleiding volgde (CGVS, p. 13). Uit uw overige verklaringen blijkt dat u tijdens uw opleiding onder meer leerde omgaan met verschillend wapentuig (CGVS, p. 10). Het mag ten zeerste verbazen dat men u in dienst nam en gedurende een jaar – indien u zou begonnen zijn in juni 2018 zoals de bankkaart vermeld –, dan wel een half jaar – indien u zou begonnen zijn eind 2018 zoals u beweerde in uw verklaringen – liet werken vooraleer men u leerde omgaan met de automatische aanvalswapens van Sovjetmakelij zoals de Kalasjnikov, de AKM en de mitrailleur PKM (CGVS, p. 10) die u tijdens uw werkzaamheden diende te hanteren. Dit is bovendien niet in overeenstemming met algemene informatie toegevoegd aan uw dossier waaruit blijkt dat de APPF in het verleden bij de basistraining reeds in een wapentraining voorzag.

Hoe dan ook kunnen dergelijke documenten maar als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven uitvoerig werd beargumenteerd, niet het geval is. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten en attesten (zie informatie in het administratief dossier).

In het licht van voorgaande kunnen de fotokopieën van uzelf in uniform voorgaande beoordeling dan ook niet ombuigen. Dergelijke foto's kunnen eenvoudigweg in scene gezet of bewerkt zijn. Behalve dat u een legeruniform draagt, op enkele foto's samen staat met anderen, tonen ze ook niets meer aan dan dat. Uit niets blijkt wanneer deze foto's werden gemaakt, noch op welke locatie of in welke omstandigheden. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat minstens merkwaardig te noemen is dat u over verschillende foto's met uw voormalige collega's lijkt te beschikken, doch dat er geen dergelijke foto zou bestaan van u en uw neef T.W. (CGVS, p. 15), nochtans de commandant in de basis die u aan de job geholpen en temeer u aangaf vooral lijfwacht van de commandant te zijn geweest (CGVS, p. 10) en u zijn facebookprofiel heeft (CGVS, p. 21).

Op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen en bevindingen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk weet te maken dat u werkzaam was bij de NPPF/APPF en hierdoor te vrezen heeft voor de taliban.

Dat u in staat was enigszins informatie te geven over het ontstaan van de APPF (CGVS, p. 20), de algemene commandanten van de APPF (CGVS, p. 14) en de positie van de APPF in het Afghaans veiligheidsapparaat (CGVS, p. 9, p. 20) alsook de opmerking van uw advocaat dat er geen twijfel is over uw werk omdat u bepaalde militaire terminologie gebruikte (CGVS, p. 23), verandert niets aan voorgaande

beoordeling. Dergelijke informatie is algemeen van aard en makkelijk in te studeren. Teneinde aannemelijk te maken dat u zelf voor de APPF werkzaam was, dient u in concreto uw persoonlijke betrokkenheid aannemelijk te maken doch op basis van het geheel van voorgaande bevindingen en vaststellingen dient te worden besloten dat u hierin niet bent geslaagd.

Aangezien u niet aannemelijk weet te maken daadwerkelijk voor de NPPF/APPF gewerkt te hebben, volgt hieruit logischerwijze dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees bij terugkeer omwille hiervan gedood te zullen worden door de taliban.

Daarnaast blijkt dat uw beide ouders nog in Afghanistan wonen, doch hebben ze geen problemen gekend met de taliban (CGVS, p. 22). Indien u werkelijk op de radar van de taliban zou staan en te vrezen hebt bij terugkeer, valt moeilijk in te zien dat ze uw ouders, zeker na de machtsovername, met rust gelaten hebben en niet eens navraag en nazicht deden naar u. Uw algemene verwijzing dat ze gevaar kunnen lopen, is onvoldoende (CGVS, p. 22) en in het licht van voorgaande niet meer dan een blote en ongelooftwaardige bewering.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan de door jou aangehaalde asielmotieven. Je bent er dan ook niet in geslaagd aannemelijk te maken dat je in Afghanistan een gegronde vrees dient te koesteren voor vervolging in de zin van de conventie van Genève noch dat je een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten

werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen

die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van

de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien

investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd.

De overige documenten die u hebt neergelegd, zijnde enkele foto's van omgekomen mensen in Afghanistan, kunnen voorgaande beoordeling niet wijzingen. Zoals u zelf aangaf hebben ze betrekking op mensen die voor de autoriteiten hebben gewerkt en omwille daarvan geïnterviewd werden door de taliban (CGVS, p. 22). Bovendien is er geen rechtstreeks verband met uw eigen concrete asielmotieven (CGVS, p. 5).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1, A, §2 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (hierna: het EVRM) en van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vervolgd en onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en geeft aan dit verder uiteen te zullen zetten onder het tweede middel.

In een tweede middel voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met zijn profiel, namelijk met het feit dat hij voor APPF gewerkt heeft, met zijn vorig verblijf in België van 3 jaar en zijn huidig verblijf in België sedert 18 maanden, met het feit dat zijn familieleden ook voor de APPF werkten en Afghanistan ontvlucht zijn en met de huidige situatie in zijn herkomstland.

Vervolgens voert hij aan dat het percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar rechtspraak van een Nederlandse rechter, die oordeelt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie alsook met de voedselcrisis en de algehele acute ondervoeding. Hij meent dat dit naar analogie ook *in casu* dient te gebeuren. Hij stelt zich de vraag of de commissaris-generaal wel het rapport van Unicef heeft gelezen i.v.m. ondervoeding in Afghanistan waarna hij nog citeert uit andere artikels en rapporten.

Voorts voert hij aan dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de wijziging in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Het feit dat hij 2 jaar rondloopt op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren. Hij voegt toe dat terugkeerders door de taliban ook vaak beschouwd worden als ongelovige personen en dat personen die beschouwd worden als 'verwesterd' in Afghanistan een verhoogd risico lopen op vervolging. Hij stelt verder ook dat de commissaris-generaal op dit moment geen informatie heeft nopens dit punt.

Hij meent dat de commissaris-generaal ten onrechte de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in twijfel trekt. Het wordt hem ook ten onrechte kwalijk genomen dat hij zijn asielprocedure niet heeft verder gezet in Oostenrijk. Hij wijst erop dat geen enkele redelijke mens zal twijfelen aan zijn werk bij de APPF en evenmin dat dergelijke mensen na de machtsovername door de taliban vermoord worden. Hij stelt er geen belang bij te hebben om bij huidige asielaanvraag niet de waarheid te vertellen. Het feit dat hij op één vraag het antwoord niet weet, namelijk de naam van het bedrijf dat hij bewaakte, terwijl hij tientallen vragen op doorleefde wijze heeft beantwoord, mag geen reden zijn om zijn werk in twijfel te trekken.

Hij wenst ook te verwijzen naar zijn verklaring dat zijn paternale oom (T.W.) als commandant werkte voor de ordehandhavingspolitie. Zijn oom heeft ook een lopende asielprocedure en hij verwijt het CGVS nagelaten te hebben om te wachten en deze oom te verhoren over zijn werk en het werk van verzoeker bij de ordehandhavingspolitie.

Met betrekking tot de in juni 2018 aangemaakte bankkaart stelt hij dat hij heeft aangegeven dat hij in het najaar van 2018 is begonnen. Hij heeft ook verwezen naar de benoeming van de generaal S. in april 2020 en verklaard dat hij negentien maanden in dienst was toen generaal S. aan het hoofd kwam van APPF, waardoor er slechts een verschil is van één maand. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal op geforceerde wijze op zoek is gegaan naar argumenten om zijn asielaanvraag af te wijzen. Uit het feit dat de commissaris-generaal naar zijn ouders verwijst, blijkt dat toch geloof gehecht wordt aan zijn werk bij de ordehandhavingspolitie.

Ten slotte voert hij aan dat de commissaris-generaal nagelaten heeft om te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus en verwijst hij naar de *sliding scale*.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 12 oktober 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgend nieuw stuk, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023.

Daarnaast verwijst de commissaris-generaal in zijn aanvullende naar volgende stukken:

- EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EASO *Afghanistan Security Situation Update*, september 2021;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie*, 5 mei 2022;
- EUAA *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- COI *Focus Afghanistan; Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juli 2022*, 23 september 2022;
- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022.

3.2. Verzoeker maakt op 16 oktober 2023 een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Brief commandant;
- Kopie badge commandant;
- 7 foto's van verzoeker tijdens zijn werk met collega's en tijdens een huwelijksfeest.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij gedood te worden door de taliban wegens zijn werk als lid van de *Afghan/National Public Protection Force (APPF/NPPF)*.

4.4.2. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling. De commissaris-generaal baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Dat verzoeker zich bij zijn drie voorgaande verzoeken om internationale bescherming telkens beriep op bedrieglijke motieven heeft een negatieve impact op zijn algemene geloofwaardigheid, hoewel het geen doorslaggevende factor is;
- ii) Verzoekers houding is bedenkelijk nu hij bewust heeft nagelaten om (a) het resultaat van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk af te wachten alvorens door te reizen naar België, en (b) in te gaan op het bevel om zich terug naar Oostenrijk te begeven;
- iii) Verzoekers verklaringen omtrent zijn terugkeer naar Afghanistan in 2018 en zijn lidmaatschap van de NPPF/APPF in Jalalabad, Nangarhar, ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn relaas nu (a) hij blijft volharden in zijn eerdere asielmotieven en verblijfplaatsen terwijl deze herkomst ongeloofwaardig is bevonden; (b) het duplicaat van de originele taskara zijn herkomst en identiteit evenmin kan bijtreden gezien dergelijke stukken slechts een asielaanvraag kunnen staven bij geloofwaardige en aannemelijke verklaringen, gezien Afgaanse identiteitsdocumenten een zeer beperkte bewijswaarde hebben en omdat er in wordt vermeld dat verzoeker getrouwd is, terwijl dit strijdt met zijn verklaringen bij de DVZ; (c) hij niet kan aangeven wanneer in 2018 hij precies is teruggekeerd naar Afghanistan; (d) hij niet kan aangeven wanneer hij Afghanistan in de tussentijd voor een vier à vijftal maand heeft verlaten;
- iv) Er kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers lidmaatschap van de NPPF/APPF wegens het gebrek aan informatie en hij niet in staat was om (a) de naam van het Pakistaans bedrijf dat hij bewaakte mee te delen; (b) aan te geven waarom de taliban tegen het bedrijf gekant was; (c) de functie van een belangrijke man binnen het bedrijf (W.K.) aan te duiden;

v) Verzoeker legt bijzonder vage en algemene verklaringen af betreffende de wijze waarop de taliban hem in het vizier hebben/hadden en legt bovendien tegenstrijdige verklaringen af: (a) enerzijds verklaart hij niet te weten of de taliban daadwerkelijk naar hem op zoek waren (b) terwijl hij bij de DVZ verklaart verschillende brieven gekregen te hebben van de taliban;

vi) Het is onwaarschijnlijk dat verzoeker, indien die omwille van zijn job werkelijk het risico zou lopen in het vizier van de taliban te komen, met geijkte transportmiddelen terug naar Alma zou gegaan zijn en er zou hebben verbleven, gezien hij vermoedde dat daar spionnen waren en het hele dorp op de hoogte was van zijn tewerkstelling.

vii) De door verzoeker neergelegde documenten kunnen de voorgaande bevindingen niet in een ander daglicht plaatsen nu (a) hij zich in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming reeds bediende van valse documenten; (b) zijn verklaringen omtrent het begin van zijn tewerkstelling niet in overeenstemming zijn met de datum op de bankkaart; (c) hij niet kan aangeven waarop de geldigheidsdatum vermeld op zijn dienstkaart slaat; (d) zijn verklaringen omtrent de vervanging van de kaart en het kopiëren ervan niet erg plausibel zijn; (e) de inhoud van het certificaat van opleiding niet in overeenstemming is met de algemene informatie omtrent wapentraining; (f) dergelijke stukken slechts een asielrelaas kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is en de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten in het algemeen zeer onzeker is; (g) de foto's van verzoeker in uniform in scène kunnen gezet zijn of bewerkt zijn en hij niet beschikt over foto's van zijn neef (T.W.) die tevens zijn commandant is;

viii) Verzoeker toont zijn persoonlijke betrokkenheid bij de APPF niet aan, ook al was hij in staat om informatie te geven over het ontstaan, de algemene commandanten en de positie ervan, nu die informatie algemeen en makkelijk in te studeren is.

ix) Dat zijn beide ouders geen problemen hebben gekend met de taliban ingevolge verzoekers vertrek uit Afghanistan is opmerkelijk gezien hij op de radar van de taliban zou staan.

4.4.3. De Raad oordeelt vooreerst, in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker in gebreke blijft zijn profiel als lid van de APPF/NPPF *in concreto* aannemelijk te maken, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn hieraan gekoppelde vrees, namelijk dat hij omwille van zijn profiel door de taliban gedood zal worden.

4.4.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet in staat is om voldoende gedetailleerde en specifieke verklaringen af te leggen over bepaalde kernaspecten van zijn tewerkstelling, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas op fundamentele wijze aantast. Zo acht de Raad het zeer opmerkelijk dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn van de naam van het Pakistaans bedrijf waarvoor hij naar eigen zeggen maar liefst negentien maanden gewerkt heeft (NPO p. 8 en 9) en waarvan hij nochtans zelf aangaf dat iedereen het kende (NPO, p. 11). Bovendien had hij blijkens zijn verklaringen toch eerder een belangrijke taak gezien hij de veiligheid van de ingenieurs en werkers bij dit bedrijf moest garanderen (NPO, p. 9). Verzoeker kan voorts niet verklaren waarom de taliban tegen het bedrijf gekant waren (NPO, p. 11), terwijl hij nochtans aangaf dat de bewaking door het bedrijf hoofdzakelijk gericht was tegen (aanvallen van) de taliban (NPO, p. 11). Indien verzoeker werkelijk de taliban vreest omwille van zijn tewerkstelling, is het allerm minst aannemelijk dat hij niet zou weten waarom de taliban het bedrijf waarvoor hij tewerkgesteld was, zou viseren. Hij probeert dit wel aan te tonen met zijn verklaring dat een belangrijk persoon binnen het bedrijf door de taliban vermoord werd (NPO, p. 11), maar is tegelijkertijd niet in staat om de functie van deze persoon binnen het bedrijf te plaatsen, noch weet hij welk soort werk hij precies uitvoerde (NPO, p. 12). Verzoekers betoog, waarin hij verwijst naar alle andere vragen die wel op een doorleefde manier zijn beantwoord, biedt geen verklaring voor dit opmerkelijke gebrek aan kennis. Zo verwijst hij naar de stappen die hij heeft ondernomen om lid te worden, zijn opleiding, namen van wapens, het adres van de opleidingsplaats, de werking van de nachtwacht, de checkpoints en het aantal soldaten, maar in navolging van de commissaris-generaal besluit de Raad dat deze antwoorden gebaseerd zijn op algemene informatie die makkelijk ingestudeerd kan zijn. Dergelijke algemene informatie kan het gebrek aan kennis omtrent concrete kernaspecten van zijn asielrelaas niet opheffen.

4.4.3.2. De Raad oordeelt voorts dat de documenten die verzoeker bij de commissaris-generaal heeft voorgelegd, zijnde zijn taskara, de kopie van zijn dienstkaart, het origineel attest betreffende zijn opleiding, de originele bankkaart van de Maiwandbank en de veertien foto's van hem in legeruniform, niet van die aard zijn dat ze de voorgaande bevindingen omtrent de geloofwaardigheid van verzoekers profiel kunnen weerleggen. Verzoeker heeft niets in te brengen tegen de vaststelling dat de dienstkaart een kopie betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan en de bijhorende identificatiefoto van bijzonder povere kwaliteit is (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3, dienstkaart APPF), dat verzoekers verklaringen over de geldigheid van zijn dienstkaart niet plausibel zijn (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 3, dienstkaart APPF) en dat de foto's van verzoeker in

uniform in scène kunnen gezet zijn of bewerkt zijn (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 5, foto's legeruniform). Evenmin weerlegt verzoeker de vaststelling dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker reeds acht à negen maanden in dienst was alvorens men hem leerde om te gaan met automatische aanvalswapens, daar dit niet in overeenstemming is met de algemene informatie omtrent wapentraining (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 4, certificaat opleiding). Zijn echtelijke status zoals weergegeven op zijn taskara strookt overigens niet met zijn verklaring bij de DVZ, wat de geloofwaardigheid van zijn relaas evenmin ten goede komt. Op zijn taskara (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1, taskara) staat immers dat hij gehuwd is, terwijl verzoeker bij de DVZ louter melding maakt van een verloving (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ van 21 december 2021, vraag 15, b). Waar verzoeker nog kritiek uit op de manier waarop de commissaris-generaal de berekening heeft uitgevoerd met de datum op de bankkaart, wijst de Raad erop dat de begindatum van de originele bankkaart van de Maiwandbank niet overeenstemt met verzoekers verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, zelfs als er zou rekening worden gehouden met een kleine foutenmarge (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2, bankkaart). Verzoekers verklaring, dat hij pas eind 2018 gestart was met zijn werkzaamheden bij de APPF/NPPF (NPO, p. 7), valt immers onmogelijk te rijmen met de datum van 11 juni 2018 die wordt aangegeven op de bankkaart die verzoeker zou gekregen hebben aan het begin van zijn tewerkstelling (NPO, p.14). Dit is geen klein verschil, doch wel één van enkele maanden. Ook verzoekers verklaringen omtrent zijn opleiding en de aanstelling van de nieuwe commandant (NPO, p. 8, 10, 13 en 14) kunnen niet anders dan tot de conclusie leiden dat verzoeker in het najaar van 2018 is gestart met zijn tewerkstelling. Bovendien is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden (AD CGVS, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (update)).

Voor wat betreft de badge van zijn neef die verzoeker toevoegt bij aanvullende nota van 16 oktober 2023 stelt de Raad vast dat dit document geen ander licht kan werpen op de beoordeling van verzoekers asielaanvraag. Zelfs daargelaten de vraag of zijn neef tewerkgesteld is binnen de APPF/NPPF, een vraag die zich thans niet stelt en rekening houdend met de beperkte bewijswaarde van Afghaanse documenten, zegt diens tewerkstelling immers niets over het profiel van verzoeker. Hiernaast voegt verzoeker bij zijn aanvullende nota van 16 oktober 2023 zeven foto's en wenst hij hiermee aan te tonen dat zijn leven in het land van herkomst in gevaar is omdat hij gewerkt heeft bij de APPF/NPPF. De Raad wijst in eerste instantie op de zeer geringe bewijswaarde van de foto's. Door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie bieden privéfoto's geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld en zijn zij hoegenaamd niet van die aard om de beweerdte vrees van verzoeker aannemelijk te maken. Evenmin zijn de foto's van die aard dat zij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen kunnen herstellen. Ook stelt de Raad vast dat verzoeker hierbij geen enkele verdere duiding geeft, waardoor hij er het raden naar heeft wie op de foto's staat afgebeeld, in welke omstandigheden ze werden genomen en wanneer ze werden genomen. Voormelde foto's zijn dan ook niet van die aard om de voorgaande vaststellingen te ontkrachten.

4.4.3.3. Zelfs daargelaten de vaststelling dat verzoeker zijn profiel niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan de problemen die hij daardoor zou hebben gekend, oordeelt de Raad dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen omtrent de wijze waarop de taliban hem viseerden, de geloofwaardigheid van zijn vermeende vrees onderuit haalt. Bij de DVZ licht verzoeker toe dat zijn leven in gevaar is omdat de taliban nu aan de macht zijn en zij afrekenen met politie en soldaten van het voormalig regime. Hij voegt hieraan toe dat hij meermaals werd bedreigd via brieven, maar dat hij deze niet meer heeft (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring volgend verzoek, vraag 17.5). Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaart hij echter dat hij niet weet of de taliban specifiek naar hem op zoek zijn, maar dat mensen soms wel vragen waar hij is (NPO, p. 18). Het louter ontkennen van zijn gezegden (NPO, p. 18), zonder een verklaring te bieden waarom hij melding zou maken van dreigbrieven indien hij die nooit zou hebben ontvangen, is weinig ernstig en volstaat niet om voormelde tegenstrijdigheid te doen opheffen. Bovendien blijkt uit voorgaande tegenstrijdige verklaringen dat verzoeker geen zicht biedt op het feit of hij al dan niet persoonlijk geïdendeerd werd door de taliban. De verklaring van zijn advocaat, namelijk dat er moet nagegaan worden of verzoeker belang had om over de dreigbrieven te vertellen of niet (NPO, p. 23), kan voorgaande tegenstrijdigheid niet opheffen. De Raad acht het overigens opmerkelijk dat verzoeker zich opnieuw aanmeldde om bij de politie te gaan werken bij zijn terugkeer uit Turkije (NPO, p. 9), terwijl hij had aangegeven dat hij toen ook was gevlucht omwille van het feit dat zijn job zijn leven in gevaar bracht (NPO, p. 8 en 17).

Voorts lijkt verzoekers vrees voor de taliban eerder gesteund te zijn op algemene veronderstellingen. Zo verklaart hij op algemene wijze dat iedereen die als soldaat heeft gewerkt, gevaar loopt (NPO, p. 17 en 18) en dat de taliban op de hoogte zijn van zijn werkzaamheden bij de APPF/NPPF omdat ze overal spionnen hebben en het hele dorp dit wist (NPO, p. 18). Verzoeker is echter niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat de taliban weet hebben van zijn werkzaamheden bij de APPF/NPPF en omwille daarvan naar hem op zoek zijn. Verzoeker tracht tevergeefs zijn tewerkstelling bij de APPF/NPPF te staven door te wijzen op incidenten die in het dorp zijn gebeurd met personen met hetzelfde vermeende profiel (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 6, foto's omgebrachte burgers en NPO, p. 5). Dergelijke stukken tonen echter niet aan dat dit in rechtstreeks verband staat met verzoeker zelf en acht de Raad dan ook niet toereikend om verzoekers tewerkstelling te bewijzen. Verzoeker betwist overigens niet dat deze verklaringen getuigen van vaagheden. Door er wederom op te wijzen dat hij in staat was om andere vragen op een doorleefde wijze te beantwoorden, is hij niet in staat om de ongeloofwaardigheid van zijn vermeende problemen omwille van zijn werkzaamheden te herstellen (zie ook reeds *supra* punt 4.4.3.). Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker ondanks zijn vrees voor de taliban en zijn verklaring dat ze overal spionnen hebben (NPO, p. 17 en 18), toch heen en weer reisde naar zijn dorp, Alma (NPO, p. 7, 18 en 19). Indien hij daadwerkelijk tewerkgesteld was bij de APPF/NPPF kan er redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich behoedzamer zou gedragen.

4.4.3.5. De Raad wijst er tot slot op dat het uiterst eigenaardig is dat, indien verzoeker daadwerkelijk zou zijn tewerkgesteld bij de APPF/NPPF en hij omwille daarvan problemen ondervindt met de taliban, zijn familie het goed stelt en de taliban hen niet lastig vallen. Zo verklaart verzoeker dat zijn familie nog steeds in Afghanistan woont, waarvan sommigen zelfs in hetzelfde dorp (NPO, p. 5), dat hij met zijn vader contact heeft (NPO, p. 4) en dat zijn vader geen concrete problemen ondervindt met de taliban (NPO, p. 22). Hoewel verzoeker op algemene wijze verklaart dat zijn vader misschien gevaar kan lopen en zijn familie zich gedeisd zou houden in het openbaar (NPO, p. 22), laat hij na te concretiseren dat zijn familie werkelijk gevaar loopt en komt hij niet verder dan het uiten van veronderstellingen. Verzoekers betoog, dat de verwijzing naar de situatie van zijn ouders betekent dat zijn werk bij de ordehandhavingspolitie toch geloofwaardig zou zijn, voegt in wezen niets toe aan voorgaande vaststellingen.

4.4.4. De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij in het oordeel dat er nog verscheidene andere factoren zijn die zijn relaas ongeloofwaardig maken.

4.4.4.1. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, waardoor het in deze opmerkelijk is dat verzoeker hierin niet slaagt voor wat betreft zowel zijn aankomst in Afghanistan als voor zijn tussentijds vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij in 2018 is teruggekeerd naar Afghanistan, maar dat hij niet weet welke maand of seizoen het was, alleen dat het warm was (NPO, p. 6). Evenmin weet hij wanneer hij naar Turkije is gegaan voor een vijftal maanden en wanneer hij is teruggekomen (NPO, p. 9). Dat verzoeker niet in staat was om hieromtrent preciezere verklaringen af te leggen, is weinig ernstig, zeker aangezien hij was vertrokken naar Turkije omdat hij vreesde voor zijn leven (NPO, 8).

4.4.4.2. Verzoekers betoog, dat hij meerdere familieleden heeft die werkzaam waren bij de APPF/NPPF en zij Afghanistan hebben verlaten omwille van dezelfde redenen, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele wijze te worden onderzocht. Bovendien geeft verzoeker niet aan om welke andere familieleden het zou gaan. In het verzoekschrift verwijst verzoeker plots naar een familielid, zijnde de oom, terwijl hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud hiervan geen melding maakt, doch het heeft over een paternale neef (NPO, p. 7).

4.4.4.3. Ten derde betoogt de Raad dat het gedrag van verzoeker, die naliet om in Oostenrijk het resultaat van zijn beschermingsverzoek af te wachten en meteen doorreisde naar België, niet getuigt van een dringende nood aan internationale bescherming, zoals ook terecht werd aangestipt in de bestreden beslissing. Er kan immers van een asielzoeker, die beweert een risico op vervolging te lopen in zijn land van herkomst, verwacht worden dat hij zo snel als mogelijk internationale bescherming wilt tegen zijn vervolger(s) en dat het land dat hierin voorziet van ondergeschikt belang is. Het feit dat verzoeker al eerder in België had verbleven en dat hij familieleden heeft die hier wonen (NPO, p. 16), zijn geen afdoende redenen om deze vaststelling te weerleggen. Verzoekers betoog, dat de commissaris-generaal hem ten onrechte kwalijk neemt dat hij zijn asielprocedure niet heeft verdergezet in Oostenrijk, is bijgevolg niet dienstig. Waar verzoeker verder nog stelt dat de commissaris-generaal zich schuldig maakt aan ongelijke behandeling van een gelijke situatie, namelijk dat 90% van de asielzoekers België via een ander land binnenkomen en 50% hiervan een Dublin procedure passeert, vervalt hij in loutere beweringen die geen

afbreuk kunnen doen aan het feit dat verzoekers houding niet strookt met die van een persoon die nood heeft aan internationale bescherming.

4.4.4.4. De Raad wijst er ten slotte op dat verzoekers beschermingsverzoek niet afgewezen wordt op grond van het feit dat zijn relaas in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming reeds ongeloofwaardig werd bevonden, maar omdat hij zijn gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn profiel als lid van de APPF/NPPF niet aannemelijk maakt, zoals *supra* afdoende uiteengezet. De commissaris-generaal stelt immers uitdrukkelijk dat, hoewel het feit dat verzoeker zich in het verleden reeds op bedrieglijke motieven beriep een negatieve impact heeft op zijn algemene geloofwaardigheid, dit geen doorslaggevende factor is in de huidige beoordeling. Verzoekers kritiek dienaangaande is niet dienstig.

4.4.5. De Raad stelt overigens vast dat de brief van verzoekers commandant die wordt toegevoegd bij de aanvullende nota van 16 oktober 2023 niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling. Het neergelegde document wordt bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging dan ook niet in overweging genomen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

4.4.6. Verzoeker slaagt er met zijn betoog niet in om een ander licht te werpen op voorgaande vaststellingen. Verzoeker beperkt zich immers tot het poneren dat hij wel degelijk een vrees voor vervolging koestert, waarbij hij stelt dat geen enkel redelijk mens twijfel zal hebben over zijn werk bij de APPF/NPPF. Verzoeker blijft in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het louter poneren van een vrees en het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, evenals het uiten van blote beweringen, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.4.7. Verzoeker geeft in essentie aan dat hij verwesterd is omdat hij hier momenteel twee jaar verblijft, hij hier in het verleden ook al eens drie jaar was en hij bijgevolg beschouwd zal worden als ongelovige. In zoverre hieruit kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, maakt de Raad, op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, de volgende analyse.

4.4.8. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de

sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke

status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van "zina" kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.9. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker thans 25 jaar oud is en hij ondertussen twee jaar in België verblijft. In het verleden heeft hij al eens drie jaar in België verbleven. Ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming verliet verzoeker Afghanistan op zestienjarige leeftijd.

Het feit dat verzoeker momenteel twee jaar in België verblijft en zich in het verleden ook al eens drie jaar buiten Afghanistan heeft bevonden, volstaat evenwel niet om te concluderen dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het wordt evenmin aannemelijk gemaakt dat hij een bepaalde levensstijl heeft ontwikkeld die een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging en evenmin dat hij er zal worden gepercipieerd als verwesterd. Bovendien is verzoeker al eens teruggekeerd naar Afghanistan en heeft hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag gemaakt van negatieve gevolgen naar aanleiding van zijn verblijf in een westers land. De Raad is er zich van bewust dat de taliban

pas nadien de macht overgenomen hebben, doch stelt vast dat verzoeker, die gehoord werd op het CGVS meer dan één jaar na die machtsovername, op geen enkel moment gewag maakte van dergelijke vrees.

Verzoeker komt niet verder dan een loutere bewering als zou hij zijn verwesterd of als zou hij als zodanig worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa en laat na deze beweringen uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa. De Raad stelt vast dat verzoeker een eerste keer Afghanistan had verlaten op zestienjarige leeftijd en hij daar tot het tweede middelbaar school heeft gelopen (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ van 21 december 2021, vraag 11). Bijgevolg heeft hij een groot deel van zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Bovendien keerde hij na zijn eerder verblijf in België terug naar Afghanistan en kon hij terecht bij zijn familie. Hij verklaart dat hij nog af en toe terugging naar zijn dorp, dat zijn vader hem na zijn aankomst heeft begeleid bij zijn psychische problemen en dat hij bij zijn oom kon verblijven in Jalalabad (NPO, p. 6 en 7). Verder blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou (verzoekschrift, p. 1) en verder geen elementen aanbrengt die wijzen op enige mate van (een toegeschreven) verwestering. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat hij ook nu nog beschikt over een netwerk in Afghanistan en hij met zijn vader in contact staat via gsm en whatsapp (NPO, p. 4 en 5). Er kan bijgevolg bezwaarlijk worden voorgehouden dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

4.4.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova* e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

De door verzoeker geciteerde informatie in het verzoekschrift met betrekking tot de humanitaire en economische crisis in Afghanistan en zijn betoog aangaande de rechtspraak van de Nederlandse rechter betreffende het intern vluchtalternatief en de algehele acute ondervoeding in Afghanistan, die geen precedentenwerking heeft in het Belgische recht, kan niet tot een andere conclusie leiden.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van

vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker beweert afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Zowel de commissaris-generaal als de Raad (nr. 169487) hebben echter reeds geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde afkomst uit Dara i Noor, Nangarhar. Verzoeker brengt verder ook geen elementen aan die een ander licht op deze vaststelling kunnen werpen. Ten overvloede wijst de Raad erop dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het

grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023. Bovendien duidt hij geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico verbonden aan het willekeurig geweld in zijn beweerde regio van herkomst verhogen, noch kunnen deze blijken uit het rechtsplegingsdossier.

4.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM benadrukt de Raad nog dat hij in het kader van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak doet over een terugkeerbeslissing of verwijdering. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

4.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	I. FLORIO
---------------------	-----------